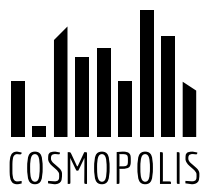

LOTTE RÖMEROVÁ

CITRONOVÁ VŮŇ A JEMNÉ POLIBKY

COSMOPOLIS

LOTTE RÖMEROVÁ

CITRONOVÁ VŮNĚ
A JEMNÉ POLIBKY

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © der deutschsprachigen Ausgabe 2020 By Lotte Römer

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating

with Amazon Publishing, www.apub.com,

in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Rudolf Řežábek, 2022

Cover illustrations © Anna Suprunenko, Kamieshkova / Shutterstock,

Diidik / Depositphotos

ISBN 978-80-271-3445-8

PROLOG

Antonella si pozorně prohlížela kapučíno ve svém šálku. Milovala kávu a nikdy tento lahodný nápoj s krémovou mléčnou pěnou nedokázala odmítnout. O těstoviny k večeři se postará později, zatím není kam spěchat.

Přivoněla ke kapučínu. Známa vůně pokaždé potěšila její smysly – charakteristické lehce karamelové pražené aroma a svěží ovocný nádech zrn arabiky. V *Casa Felicità*, jak se Antonellin hotel jmenoval, se používala výhradně arabika.

Kávu korunovalo srdce nakreslené do pěny a udělalo z ní skutečné malé umělecké dílo. Espresso, sto dvacet pět mililitrů mléka, správně napěněného – tak vypadalo správné kapučíno. To bylo pro Antonellu důležité. Součástí příjemné a útulné atmosféry, kterou se snažila vytvořit, byly i baňaté šálky, ve kterých se kapučíno podávalo. S radostí je však plnila dvojnásobným množstvím kávy i mléka. Automaticky si vzpomněla na svou babičku. Antonelle utkvěla v paměti těžká dřevěná skříň v kuchyni, v níž stařenka uchovávala své hrnky, téměř všechny byly opotřebované desítkami let používání a žádné dva nebyly stejné. A stále si dokázala vybavit – i když její *nonna* už byla něko-

lik desetiletí mrtvá –, jak vařila tu nejlepší kávu široko daleko na oprýskaném sporáku v malé konvičce na espresso, která byla přinejmenším stejně stará jako ona. Sama postupně přicházela do věku, kdy by mohla být babičkou. Teď, když jí už bylo přes šedesát, znala v Limone několik svých vrstevnic, které už měly vnoučata. Její děti však jen občas přijely na návštěvu a ona sama žila jen svou prací.

Antonella se napila a spokojeně si povzdechla. Když usrkávala kapučíno z jednoho z buclatých světlemodrých šálek, cítila se pokaždé obzvlášť dobře – a hosté jí často skládali kvůli krásnému porcelánovému nádobí poklony. Mnozí návštěvníci měli zřejmě stejný pocit jako ona, že šálky navozují domácí pohodu a vyvolávají příjemné vzpomínky.

Pohled na hodinky jí prozradil, že jí zbývají ještě dvě hodiny, během nichž prostě nemusí nic dělat. Takový luxus! Ale jednou nebo dvakrát týdně si dopřála chvilku svobody.

Vyšla na terasu. Hladina bazénu se ani nepohnula. Žádný host dnes nevyhledal osvěžení ve vodě.

Byl odtud nerušený výhled na Gardské jezero. Lehký vánek čeřil vlny, ale ještě nebyl čas na Oru. To byl jižní vítr, typický pro Lago di Garda, který se ale obvykle zvedal až v poledne. Ve vzduchu se vznášela vůně velkého růžového oleandru. Antonella ho vysadila na okraji terasy, když hotel před patnácti lety otevírala. Keř ji teď už výrazně převyšoval.

Ačkoli bylo teprve krátce po desáté hodině dopoledne, na jezero už vypluly první lodě. Windsurfaři se proháněli po hladině a využívali vítr, který nad vodou vanul mnohem víc než tady, kde mu překážely domy a mírnily tak jeho sílu.

Antonella se zhluboka nadechla. Vůně levandule se mísila

s jemným aromatem oleandru. Milovala tuto denní dobu. Hosté ještě chvíli poseděli u snídaně nebo už odjeli do hor či k jezeru, aby se věnovali volnočasovým aktivitám, a ona si mohla na chvíli odpočinout, než se bude muset vrátit k práci. Valentina pro ni sice nepracovala dlouho, ale ranní rutinu měla dokonale v malíčku, což Antonellu vždycky znovu mile překvapilo.

Ze zamyšlení ji vytrhlo hlasité mňoukání.

„Barbarosso!“

Za rohem se procházel zrzavý kocour, důstojně a klidně, jak se na starého kocoura sluší a patří.

„Tak pojď sem! Jen pojď, drahoušku!“ Ačkoli měla Antonella problémy s klouby – už prostě nebyla nejmladší –, klekla si a natáhla ruku, aby Barbarossu přilákala. Kocour znovu zamňoukal, jako by mu ještě nikdy v životě nebylo dopřáno pozornosti ani jídla, a pak se nechal od své paní pohladit. Antonella se tiše zasmála. Zнала svého rošťáka tak dlouho, že dokázala předvídat, co bude následovat – koneckonců se to opakovalo každý den.

„I ty můj krasavče,“ zašeptala mu a on zavrnl ještě hlasitěji. Kocour sice působil nabručeným dojmem, ale ve skrytu duše to bylo mazlivé zvíře. Nikdo nevěděl, že každou noc spí v posteli své paničky, a to už od malička, poté co ho před téměř deseti lety zachránila na Sicílii.

Pěstitel oliv, od kterého tehdy pravidelně brala olivový olej, ho chtěl utratit spolu s jeho dalšími čtyřmi ubohými sourozenci, sotva kořata otevřela oči. Antonella nezaváhala a bez přemýšlení se ujala celého vrhu, vypiplala kořata pomocí kojenecké lahve a rozdala je svým přátelům – všechna kromě Barbarossy. Od prvního dne byl nad veškerou pochybnost jejím kocourem. Jakmile se naučil chodit, přilepil se jí na paty a už

se od ní nikdy nehnul. Od té doby kupovala Antonella olivový olej jinde. Nechtěla podporovat někoho, kdo se ke zvířatům chová tak krutě.

Barbarossa postupně zestárl, stejně jako sama Antonella, jeho pohyby byly pomalejší, více spal a Antonella si všimla, že zvíře je nějak celkově klidnější. Dříve by žádná moucha v okolí neměla šanci – teď mu mohl hmyz bzučet přímo pod nosem, a on prostě spal dál.

Antonella se rozhlédla. Nikde nebylo ani živáčka. Hbitým pohybem namočila ukazováček do napěněného mléka a podala ho kocourovi. Okamžitě jí začal drsným jazykem přejíždět po špičce prstu, dokud neslízal poslední zbytky mléka.

S povzdechem vstala a popošla pár kroků do zahrady, zatímco Barbarossa se nerozhodně zastavil na terase vedle malého bazénu a díval se za ní. Posadila se pod citroník, opodál vzadu, kam její hosté chodili jen zřídka, a protáhla si nohy.

Položila šálek na malou lavičku a zadívala se do listí. Zelené plody tížily větve tak, že už byly těžce prověšené. Letos bude zřejmě bohatá úroda. Napila se kapučína a zavřela oči. Takový klid! Měla svou zahradu moc ráda. Antonella cítila, jak jí těžknou končetiny. Téměř nepozorovaně se jí myšlenky rozlétly všemi směry a...

„Signora Antonella?“

Prudce sebou škubla.

„Signora?“

„Ano?“ Odpověděla zcela automaticky – dosud se ještě úplně nevrátila do tohoto světa, protože uvízla ve svém snu.

„Telefon, signora. Volá nějaká dáma z Mnichova!“ volala dolů do zahrady Valentina.

Antonella si povzdechla. Sáhla po šálku, poslední doušek kapučína už vychladl. Zřejmě si přece jen na chvilku zdřímala. Slunce vysoko na obloze jí napovědělo, že už určitě bude co nevidět poledne.

„Už jdu.“ Vstala. Měla dost ztuhlý krk a bolelo ji v kříži. Doufala, že si neuhnala housera.

Zkusila rychlé uvolňovací cvičení, zaklonila hlavu, protáhla páteř a ušklíbla se. Pořád to bolelo. Rozhlédla se, ale Barbarossu nikde neviděla. Nejspíš ležel někde ve stínu a odpočíval, než se zase vydá za svými kočičími záležitostmi.

Valentina stála na terase a v ruce držela bezdrátový telefon. Byla skutečný poklad! Antonellino srdce pokaždé radostně poskočilo při pohledu na dívku, která tu pracovala necelý rok, a přesto už měla v domě své stálé místo. Její schopnosti vysoce přesahovaly schopnosti pokojské. Kdyby jen nebyla tak tichá a uzavřená! Ale možná, pomyslela si Antonella, že právě v tom spočívá její kouzlo.

„Děkuju, Valentino.“ Antonella se během krátké cesty k domu zahřála. Ranní chlad ustoupil mnohem vyšším teplotám.

„S potěšením, signora.“ Valentina se usmála svým rezervovaným, přátelským úsměvem. Měla dnes kruhy pod očima ještě hlubší než obvykle? Antonella si chtěla mladou ženu prohlédnout pozorněji, ale ta už dávno odvrátila tvář a vydala se kolem terasy rychlým krokem k domu, jistě na cestě za dalším úkolem.

Antonella si vzpomněla na telefon v ruce. „*Pronto?*“

„Och, ech, haló. Mluvíte německy?“ Žena na opačném konci působila nejistě.

„Samozřejmě. Co pro vás mohu udělat?“ Antonella teď také vykročila ke svému hotýlku, stejnou cestou jako Valentina, ko-

lem malého bazénu s lehátky a barevnými slunečníky, po schodech nahoru, pod úponky vinné révy. Vpravo byla terasa s malými kulatými stolky a hned vedle ní dveře, které vedly do domu.

„Já, tedy... Víte, je to pro mě velmi příjemné.“

Antonella čekala. Ta dáma chtěla pravděpodobně jen zrušit rezervaci. To se stávalo často a v tomto ročním období, kdy bylo celé Limone plně obsazené, nešlo o zásadní problém. Pokoj hledalo mnoho lidí – a i kdyby byl pokoj pro hosty několik dní prázdný, Antonellu by to nezabilo. Přesto se rozhodla, že to ženě příliš neusnadní.

„Ano?“ zeptala se trochu naléhavěji.

Slyšela, jak se žena na druhém konci zhluboka nadechla. „Jmenuju se Kim Weberová a objednala jsem si u vás na příští týden sedmidenní dovolenou spojenou s kitesurfingem pro mě a mého přítele Dirka Brosewettera, ale teď z toho sešlo a...“ Ženě se právě zlomil hlas. Antonella uslyšela, že volající pláče, a okamžitě se v ní probudil soucit. Že by se tomu muži něco stalo?

„To je mi moc líto!“ zvolala instinktivně. Antonella vždy měla srdce na dlani a reagovala s italským temperamentem.

Kim Weberová se hlučně vysmrkala a Antonella si přidržela sluchátko kousek od ucha. Místo do domu vyšla na terasu a položila prázdný šálek kávy na stůl. Pak se posadila do jednoho z pohodlných křesel, aby se nyní plně věnovala ženě na druhém konci linky.

„To není třeba. Já jen, že... přijela bych sama, jestli to nevádí? Máte volný jednolůžkový pokoj? Víte, už na toho muže nechci myslet ani den.“ Smutek v ženě hlase náhle překrylo sponánní odhodlání. Takže dotyčný muž nezemřel, to bylo jasné.

Antonella si tiše povzdechla. Jednolůžkový pokoj byl skutečně volný. V malém hotelu byl jen jeden a Antonella ho pronajímala jen zřídkka. „Takže pokoj je volný, ale není z něj výhled na jezero a nemá nejluxusnější vybavení,“ odpověděla. Byl jednoduše zařízený, ne o moc víc než místnost, kterou si někdy rezervují rodiny s dítětem, když spolu rodiče chtějí strávit trochu času nerušeně. „Víte, nepoužíváme ho moc často. Proto je to spíš skromný, jednoduše zařízený pokoj.“

„To mi nevadí. Teď musím hlavně vypustit páru. Asi budu chodit na výlety a možná se naučím plachtit nebo tak něco. A taky bych si zase mohla něco přečíst.“

Kim to ze sebe chrlila nepřetržitým proudem a Antonella jen nevěřicně vrtěla hlavou. Tohle vůbec neodpovídalo její představě o *vypouštění páry*. Chtěla svého hosta přerušit, ale žena nebyla k zastavení.

„Mně je teď skoro všechno jedno. Musím konečně... ach, já vlastně nevím přesně co,“ prohlásila Kim a zdálo se, že má náladu znovu na bodě mrazu. Najednou se odmlčela.

Klasické zlomené srdce, usoudila Antonella z ženiných slz a slov a byla ráda, že Barbarossa je už léta jediným mužským tvorem, se kterým ona sama sdílí lože, dá-li se to tak říct. Přesto jí bylo Kim líto. Sice neznala podrobnosti, ale cítila, že ta žena zoufale potřebuje změnit prostředí.

„Víte co?“ odpověděla, „myslím, že tohle je to pravé místo, kde můžete znovu najít samu sebe.“ Antonella už dostala v tomto ohledu nápad. Usmála se. Ta žena zjevně potřebuje něco úplně jiného, než si sama myslí.

Na lince se ozvalo tiché „děkuju“. Bylo to prosté a krátké, ale Antonella si byla jistá, že to jde od srdce.

„Není zač,“ ujistila ji. „Takže se brzy uvidíme, ano? *Arrivederci!*“

Antonella zavěsila, stále s tím zvláštním úsměvem na tváři. Ano, měla pro Kim opravdu dokonalý nápad!

„Valentino?“ zavolala o chvíli později hlasitě na celý dům, jako obvykle plná činorodé energie. Nemohla se dočkat, až svému hostu splní nevyřčená přání. „Kde mám Lucovo číslo?“

Antonella se postará o to, aby Kim na pobyt v Limone nikdy nezapomněla. Šéfkva hotelu se spokojeně vydala do kuchyně. Dnes bude servírovat ručně vyráběné *orecchiette*, těstoviny, které vypadají jako malá ouška, a proto se podle nich také jmenují – na oslavu tohoto dne!

1. ČOKOLÁDOVÝ LIKÉR

Kim se při vstupu do haly rozhlédla. Šaty, které si vybrala, byly jasně červené, končily uprostřed stehů a zdůrazňovaly její postavu na těch správných místech. Zhubla nejméně čtyři kila. Tak akorát, aby dokonale vynikly její ženské křivky, ale nevypadala příliš smyslně. Všimla si, že už na ni obdivně hledí několik mužů. Ona sama se ovšem na žádného z nich ani nepodívala.

Vlasy jí upravil kadeřník a po straně je sepnul třpytivou sponou. Protože nosila krátké vlasy, líbil se jí tento rozmarný detail, který jejímu účesu dodával vytouženou ženskost.

„Dobrý den, paní Weberová!“ Mladý začínající mediální designér, student z druhého ročníku, si ji prohlížel od hlavy až k patě, když ho míjela. Kim mu věnovala svůj nejprátelejší úsměv, prošla kolem něj v botách na vysokém podpatku a užívala si pohled, který jasně ukazoval, že mladík Kim obdivuje, i když je o několik let starší než on.

„Ahoj, Michaeli!“ pozdravila přívětivě pracovníka. Věděla, jak navenek působí a co z ní vyzařuje. Dnes je její velký den. Právě dnes definitivně získá Dirka pro sebe.

A to rozhodně stálo za veškerou její práci, jak na projektu, tak na ní samotné. Posledních několik týdnů Kim prakticky neviděla denní světlo. Veškerý čas trávila v agentuře. Reklamní kampaň pro *Chocolate Chase* pro ni byla největší výzvou od chvíle, kdy po ukončení studia začala pracovat v marketingu.

Kim se znovu rozhlédla. To, co viděla, ji velmi potěšilo. Všichni přesně splnili její pokyny.

Sál byl vyzdobený krémovými látkami, které splývaly ze stropu jako malé vodopády. Dokonce i závěsy v hale měly shodou okolností stejnou barvu jako pověšené látky, což byl jeden z důvodů, proč si Kim vybrala právě toto místo. Čokoládové výrobky *Chocolate Chase* byly rozmístěné na barových stolcích. K ochutnání byly připravené malé pyramidy z čokolády, nádherná aranžmá z čokoládových tyčinek a samozřejmě nový výrobek společnosti, likér z bílé čokolády. K tomu se podávalo ovoce v čokoládě, aby se umocnila letní atmosféra, kterou si Dirk přál. Uprostřed místnosti stála obrovská čokoládová fontána, kterou si speciálně pro dnešek najali od velké agentury. Lákavá vůně horké čokolády stékající po stupních fontány záhy naplnila celou místnost.

Kim se dokonce podařilo sehnat palmy v obrovských květináčích, které hodně vylepšily konečnou podobu interiéru. Třešničkou na dortu bylo nepřímé osvětlení, které navodilo tu správnou náladu. Všechny rostliny byly nasvícené barevnými světly, která vytvářela úžasné efekty. Kdokoli vstoupil do místnosti, nevyhnutelně pocítil dovolenkovou atmosféru. Karibská hudba vše dokonale završila a dodala celému dění ten pravý, definitivní punc.

Hosté na prezentaci byli ve slavnostním oblečení, ukulele

kvartet hrál skutečně tak dobře jako na demo CD a najatá cateringová služba, která měla později servírovat slané jednohubky jako kontrast ke všem sladkostem, už poslala dva své pohledné číšníky s malými podnosy mezi přítomné, aby jim servírovali šampaňské.

Kim se rozhlédla. Kde je Dirk? Určitě na ni čeká. Postavila se na špičky, přestože měla vysoké podpatky. Znovu a znovu ji někdo zdravil, oplácel pozdrav nebo mával na známou tvář, když procházela místností. Bylo tam už docela plno. Dirk se jistě zdržuje někde poblíž malého pódia. Koneckonců se chystal pronést svůj projev a slavnostně uvést propagační film o líkéro z bílé čokolády. Kromě toho je čekala prezentace tištěné reklamy, za kterou byla zodpovědná Kim.

„Šampaňské?“ Jeden z číšníků k ní přistoupil a okouzleně se na Kim usmál. Ani on neskrýval, že se mu líbí. Není divu, vždyť se líbila i sama sobě!

Přikývla a sáhla po sklence. Nehty měla dokonale upravené a nalakované v barvě šatů. Věděla, že Dirk klade velký důraz na dokonalost. „Děkuju.“

„Rádo se stalo!“ Opravdu na ni číšník mrkl? Účinek jejího oblečení byl ještě dalekosáhlejší, než si Kim dokázala představit. Kolik je mu let? Devatenáct? Automaticky si sáhla do vlasů. Spona dokonale držela.

Napila se a pokračovala v chůzi. Šampaňskému moc neholdovala, ale od té doby, co Dirka lépe poznala, se naučila ocenit dobrou kvalitu a hosté si ten bublinkový mok zamilují! Někdy se vyplatí utratit o pár eur více za lepší produkt.

Spokojeně si dopřála další doušek.

Tamhle je Dirk! Kim ho slyšela, jak se směje. Protlačila se

kolem malé skupinky lidí, omluvně se usmála a zvedla sklenku vysoko nad hlavu, aby nic nevyhlila, když je mýjela.

Teď ho spatřila. V ruce držel sklenku sektu. Naproti němu stál obchodní jednatel *Chocolate Chase* a řekl něco, co Dirka okamžitě znovu rozesmálo. A vedle něj stála... Kim se zastavilo srdce, jako vždycky, když viděla Elli. Po krátké chvíli šoku se znovu rozběhlo, jako by se nic nestalo, a ona si nemohla pomoci – musela si pořádně loknout ze sklenky, aby ten šok strávila. Elli vypadala, jako by se místo do šatů zabalila do pytle, což se pro tuto příležitost opravdu nehodilo. Vlasy měla svázané do nudného culíku a nebyla ani nalíčená. Eko jako obvykle, pomyslela si Kim opovrzhlivě, ale dobře věděla, že problémem není Elli sama, ale skutečnost, že je provdaná za Dirka. Elli byla, po pravdě řečeno, krásná svým zvláštním, naprosto nenápadným způsobem. Vůbec se nepotřebovala vylepšovat. Svou alabastrovou pletí a souměrnými rysy obličeje stejně okamžitě upoutala pozornost každého muže. Když jste k tomu přidali ještě husté zrzavé vlasy, nemohli jste si pomoci – byla to zkrátka mimořádně přitažlivá žena.

Skutečnost, že Elli Dirkovi nestačí, že ji, jak tvrdil, nemiluje, byla pro Kim více než překvapivá. To, že se místo toho zamiloval do ní, jí stále připadalo jako naprosto nečekaný dar osudu.

Elli tam teď stála, zamyšleně se usmívala a bylo vidět, že by nejraději byla někde úplně jinde. Nejspíš by zapalovala kadidlo nebo meditovala, pomyslela si Kim znovu zlomyslně, a vzápětí se pokárala. Koneckonců Elli vůbec neznala, alespoň ne víc než jen z podání ruky.

Pro ni existoval jen Dirk. Po celá léta to byl Dirk. Dirk, Dirk, Dirk. Kamkoli se Kim ve svém životě podívala, vždydyc-

ky byl středem její pozornosti, od chvíle, kdy ji po prvním vánočním večírku docela bez okolků svedl na svém gauči v kanceláři.

Přitom to mezi nimi začalo tak nevinně. „Slečno Weberová, pojdte rychle se mnou, chci vám jen něco ukázat na zítřek, kdybyste se dostala do kanceláře dřív než já.“

No jistě, něco ukázat! Ale Dirk jí vlastně něco ukázal, i když ne to, co očekávala. Tři sklenky vína a pár komplimentů stačily, aby s ním ulehla na pohovku. Od té doby udržovala s Dirkem tajný soukromý a velmi intenzivní pracovní vztah.

Ale po dnešním večeru bude všechno jinak. Takže už nemá vůbec žádný důvod se Elli bát. Naopak! Kim by té ženy mělo být líto, protože Dirk přece dnes Elli opustí. Pozorovala ho, se svou neobyčejnou výmluvností a v obleku šitém na míru působil nesmírně sebevědomě. Vlasy měl jako vždy pečlivě sčesané dozadu a vousy dokonale zastřížené do španělské bradky. Dirk tvrdil, že to je odborný termín pro tento druh úpravy. Vousy rostly kolem úst a na bradě, tváře zůstávaly holé. Kim s ním musela souhlasit, přesně zastřížený plnovous rozhodně vyzdvihoval jeho výrazné rysy v obličeji. No... také vypadal trochu arrogantně, ale to mohlo být způsobeno jeho až příliš upraveným vzhledem. Kim byla moc ráda, že investovala do červených šatů! V eleganci za Dirkem rozhodně nezaostávala, ačkoli se tvářív v tvář Elli jako vždy cítila trochu nejistě.

Napřímila se a přistoupila ke skupině. „Dobrý večer všem,“ pozdravila. Nejprve si potřásla rukou s Elli, která jen s obtížemi předstírala laskavost, pak s panem Mayerem, obchodním jednatelem *Chocolate Chase*, který přijel až z Londýna, a nakonec s Dirkem.

„Ahoj, Kim. Vypadáte báječně. *Absolutely fabulous!*“ Pan Mayer byl z Kim od začátku nadšený a dával to při každé příležitosti najevo. Možná, pomyslela si jednou Kim, kdyby nebylo Dirk, kdo ví? Mayer byl rozhodně atraktivní, ale přesto se jí příliš nezamlouval. Dirk je a navždy zůstane bezkonkurenčně jejím sluncem, kolem kterého se vše točí.

Elli se na ni svým strojeným způsobem usmála a nepřítomně kývla na pozdrav, zatímco Dirk podržel její ruku déle, než bylo nutné.

„Ahoj, Kim. Tak tady tě máme!“

Nezazněla mu v hlase tichá kritika, protože dorazila až teď? Snažila se z jeho obličeje něco vyčíst, ale stejně jako už tolikrát pro ni zůstával záhadou. Pak ji políbil na tvář a ona zachytila vůni jeho vody po holení.

„Našel jste cestu bez problémů?“ obrátila se proto na Mayera.

„Velmi snadno. Váš popis byl dokonalý – stejně jako všechno ostatní na vás,“ koketoval manažer. Mayer se na Kim díval bez mrknutí oka, tak intenzivně, že se začervenala. A pokračoval: „Prezentace je opět neuvěřitelně dobře zpracovaná. Döörk říká, že to vy jste to všechno zorganizovala?“ Měl problém s „i“ ve slově Dirk, a tak to jméno vyslovoval se silným přízvukem. Kim věděla, že Dirkově z toho zvoní v uších, a tajně se tím bavila.

„Ano, i když ty závěsy jsou náhoda. Přesto moc děkuju za všechny komplimenty. Teď už opravdu musíte přestat, jinak se začnu červenat. Kromě toho je moje část naší spolupráce téměř u konce.“ Kim se radostně usmála. Bylo hezké, kolik pochvalných slov našel Mayer pro její práci.

„Takže můžeme začít, vidíte?“ přerušil Dirk společenskou